

Arrest

nr. 143 454 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 april 2012 en 5 november 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 februari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zij hier sinds 2007 verblijft en het centrum van haar belangen zich in België bevindt, nu zij hier haar leven opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Zij verklaart ook dat zij samenwoont met haar zoon W. L. en beroept zich op het artikel 8 EVRM, Echter kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Haar zoon blijkt meerderjarig en niet over verblijfsrecht in België te beschikken,

Betrokkene merkt op dat zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om terug te keren naar haar land van herkomst. Het staat betrokkene echter vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst naar de ministeriële omzendbrief van 19 februari van 2003, dat de elementen van integratie op zich geen buitengewone omstandigheden vormen, maar dat zij wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd als deze terug te vinden zijn met andere elementen. De advocaat van betrokkene stelt dat er in hoofdzaak van betrokkene een combinatie van elementen is, namelijk de duur van haar verblijf/ haar kennis van het Frans, haar werkbereidheid, haar sociale banden. Dit zijn echter elementen van integratie, die op zich geen buitengewone omstandigheden vormen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980,

Verder verklaart betrokkene dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Betrokkene beweert eveneens dat een te rug keer een trauma voor haar zou betekenen. Betrokkene legt echter geen stukken voor die deze loutere bewering kunnen staven en bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Wat betreft de verklaring dat betrokkene gemotiveerd is om te werken om haar leven op onafhankelijke en zelfstandige manier op te bouwen, dit element verwijst naar de integratie van betrokkene en behoort

met de andere elementen van integratie, namelijk de duur van haar verblijf, haar zelfverklaarde kennis van het Frans en opgebouwde vrienden- en kennissenkring, tot de gegrondheid. Deze elementen worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9,2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat, betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 7 februari 2013 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu aangehaald wordt. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op: *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat het verzoekschrift dat verzoekster op 01.03.2013 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van

buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen. Dat verzoekster haar land van herkomst juist heeft moeten verlaten omdat de situatie er voor haar niet meer leefbaar was. Verzoekster was er eerst getrouwd met een man uit haar buurt, die echter een zwaar druggebruiker was en regelmatig met het gerecht in aanraking kwam. Uiteindelijk werd haar echtgenoot in de gevangenis opgesloten en verzoekster vroeg de echtscheiding aan. Hierna werd zij echter volledig verstoten, door haar familie die de schande van een echtscheiding niet kon verdragen, en door de buurtbewoners, die haar ervan beschuldigden haar echtgenoot bij de politie te hebben aangegeven. Dat verzoekster dan ook geen andere mogelijkheid zag dan naar Europa te vluchten, en zij heeft hier sedert 2007 dan ook een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat verzoekster aldus bij een terugkeer naar Marokko niets of niemand meer heeft die op haar wachten, daar zij van haar echtgenoot gescheiden is, door haar familie verstoten en zij ook in haar omgeving niemand bereid zal vinden om haar te helpen. Dat er aldus van verzoekster moeilijk verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2007 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren, waar zij geen huisvesting, inkomsten of sociale bindingen meer heeft om te overleven in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Dat verzoekster zich bovendien, sedert haar aankomst hier in België, perfect geïntegreerd heeft, en dat haar zoon hier bovendien zijn schoolopleiding volgt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze elementen niet in overweging neemt, daar zij volgens haar beoordeeld dienen te worden in de gegrondheidsfase. Dat de Belgische Staat er hierdoor echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128,221) In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder schoolgaande kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1994, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat

voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.5. Met haar betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

3.6. Verzoekster voert aan dat er in haar geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen. Verzoekster zet meer bepaald haar levensverhaal uiteen en haalt de problemen aan waarom zij in 2007 uit Marokko is vertrokken. De verwerende partij was echter niet op de hoogte van deze elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zo blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde

aanvragen van 23 april en 5 november 2012 die zich in het administratief dossier bevinden. In de aanvraag van 23 april 2012 haalde verzoekster betreffende haar problemen in Marokko louter aan *“Que la requérante est issu d'une famille très modeste. Qu'alors qu'il se trouvait encore au Maroc, il gagnait modestement sa vie grâce à des petits boulots car n'ayant obtenus aucune qualification professionnelle. Il arrivait à peine à joindre la fin du mois tellement elle gagnait peu”* en *“Actuellement Madame B. F. a rompu tout lien avec son pays d'origine depuis l'année 2007”*. In de aanvraag van 5 november 2012 werd het volgende hieromtrent aangehaald: *“Wegens enorme problemen in haar land van herkomst heeft verzoekster haar land ontvlucht”* en *“Ten derde is het onwenselijk voor verzoekster en haar kind om in dit stadium van hun integratie en medisch herstellingsproces gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen. Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.”* In de eerste bestreden beslissing worden deze argumenten als volgt beantwoord: *“Verder verklaart betrokkene dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerst plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Betrokkene beweert eveneens dat een terugkeer een trauma voor haar zou betekenen. Betrokkene legt echter geen stukken voor die deze loutere bewering kunnen staven en bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. (...)”* Deze motivering is deugdelijk en pertinent, gelet op de aangehaalde elementen. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die verzoekster voor het eerst ontplooit in haar verzoekschrift.

3.7. Voorts verwijst verzoekster naar het feit dat zij zich sedert haar aankomst hier in België *“perfect geïntegreerd heeft”* en dat haar zoon hier bovendien zijn schoolopleiding volgt. Er wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht oordeelde dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en niet in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek worden behandeld, dit overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft de schoolopleiding van verzoeksters zoon wordt opgemerkt dat verzoekster dit element voor het eerst inroept in haar verzoekschrift. Verzoekster heeft weliswaar een kopie van een inschrijvingsattest *“feuille de route”* van 4 september 2012 van haar zoon toegevoegd aan haar aanvraag, doch zij vermeldt het feit dat haar zoon een schoolopleiding zou volgen niet in haar aanvraag. De Raad merkt op dat de bewijslast in het kader van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op de aanvrager berust. Het komt immers aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen hij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verkrijgen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager als buitengewone omstandigheden werden naar voor geschoven. Zoals reeds gesteld kan verwerende partij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die verzoekster voor het eerst ontplooit in haar verzoekschrift. Ten overvloed wordt opgemerkt dat verzoeksters zoon meerderjarig is, waardoor zij niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State in verband met het schoollopen van kinderen.

3.8. Verzoekster beklemtoont dat het centrum van haar belangen in België gevestigd is en verwijst hierbij naar artikel 8 EVRM, zoals zij het ook al had ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 5 november 2012, maar hiermee brengt zij niets in tegen en kan zij geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“Betrokkene verklaart dat zij hier sinds 2007 verblijft en het centrum van haar belangen zich in België bevindt, nu zij hier haar leven opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Zij verklaart ook dat zij samenwoont met haar zoon W. L. en beroept zich op het artikel 8 EVRM. Echter kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Haar zoon blijkt meerderjarig en niet over verblijfsrecht in België te beschikken.”*

3.9. De overtuiging van verzoekster dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.10. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

3.11. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

3.12. Verzoekster kan niet dienstig steunend op artikel 39/76, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet nieuwe elementen aanbrengen ter ondersteuning van haar beroep en in dit verband een nota neerleggen. Deze bepalingen ressorteren onder de specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en worden door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toepasselijk geacht op de annulatieprocedure, waaronder huidig beroep ressorteert.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA